

Arrest

nr. 125 201 van 4 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malagassische nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ROLAND, die *loco* advocaat G. DE CRAYENCOUR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat de ze noch toereikend noch regelmatig zijn. De Belgische onderdaan legt immers loonfiches voor van de maanden augustus 2009, april 2010, juni 2011, december 2011 en maart 2012. Uit de voorgelegde loonfiches kan dus onmogelijk opgemaakt worden of de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan regelmatig zijn. Immers, over een periode van bijna 3 jaar worden slechts 5 loonfiches voorgelegd met telkens grote tussenperiodes. Dit is onvoldoende om de regelmatigheid van de bestaansmiddelen aan te tonen. Tevens zijn de meeste van de loonfiches niet recent genoeg meer om het inkomen van de Belgische partner op heden aan te tonen.

Daarnaast heeft betrokkene niet aangetoond dat zijn bestaansmiddelen toereikend zijn, de meest recente loonfiches vermelden een nettobedrag van 1000 euro per maand. Gezien de armoederisicogrens reeds 1000 euro bedraagt en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen dient te leven is dit bedrag onvoldoende om te voorkomen dat beiden ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"Schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de manifeste beoordelingsfout de algemene zorgvuldigheidsplicht de artikelen 4 en 7 van de Europese Richtlijn 2003/86.

1. Eerste tak

Wat betreft de stelling van de tegenpartij dat de inkomsten van Mijnheer C noch regelmatig noch toereikend zouden zijn, hiertoe gekomen op basis van een louter kwantitatief onderzoek van de neergelegde documenten (aantal neergelegde loonfiches en de vermelde bedragen op deze loonfiches), terwijl artikel 42 van de wet van 15 december 1980 de tegenpartij verplicht een kwalitatieve analyse te maken van de specifieke situatie van de aanvrager, waardoor, indien men rekening had gehouden met de specifieke context van het desbetreffende dossier en een gedetailleerd onderzoek had gevoerd naar de concreet voorgelegde situatie, de aanvraag had moeten leiden tot de toekenning van een verblijfstitel. De bestreden beslissing baseert zich op artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, dat stelt dat : (...). De zeer beknopte motivatie, opgenomen in de bestreden beslissing, stelt dat de inkomsten van Mijnheer C noch regelmatig noch toereikend zouden zijn, onder het voorwendsel dat Mijnheer C slechts 5 loonfiches voorlegt voor de drie laatste jaren en dat deze loonfiches een inkomen zouden vertonen dat lager ligt dan de armoedegrens in België. Deze motivatie is stereotiep en schenkt geen enkele aandacht aan de specifieke context waarin verzoekster en haar echtgenoot hebben geleefd, noch aan de concrete noden van dit gezin. Bovenvermeld artikel 40 ter stelt inderdaad dat aan de voorwaarde van stabiele en toereikende inkomsten wordt geacht voldaan te zijn indien er aangetoond kan worden dat zij minstens over 1.257 € per maand beschikken. Het is echter niet het enige bewijsmiddel, in tegendeel! Artikel 42 van diezelfde wet van 15.12.1980 vult bovenvermeld artikel als volgt aan: (...). De tegenpartij heeft hier geen appreciatiebevoegdheid en moet op basis van de eigen behoeften van de persoon en de behoeften van zijn familieleden bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de Belgische Staat. De tegenpartij had dus rekening moeten houden met het feit dat Mijnheer C het bewijs heeft aangebracht dat hij sinds hun kennismaking vele jaren geleden steeds in haar onderhoud heeft voorzien van zijn echtgenote zonder ooit aanspraak te maken op een uitkering. Hij heeft de volgende elementen voorgelegd:

- Een arbeidsattest van 01.09.2011 opgesteld door zijn Tunesische werkgever, die bevestigt dat hij werkzaam was als technisch directeur van 04.06.2002 tot 31.08.2011
- Een arbeidsattest van zijn werkgever in Madagaskar ondertekend op 31.08.2012, dat bevestigt dat Mijnheer C daar werkzaam was als 'productmanager' van 01.10.2011 tot 31.08.2012

- Verschillende loonfiches die de realiteit van deze opeenvolgende activiteiten en de ontvangen lonen aantonen, evenals de ontvangen lonen sinds zijn aankomst in België.

De motivering met betrekking tot het gebrek aan regelmatigheid van de inkomsten van Mijnheer C is dus niet correct en houdt geen rekening met de eerste twee voorgelegde documenten, die essentieel zijn en aantonen dat hij, zelfs al kon hij niet meer alle loonfiches van vele jaren terug voorleggen, zonder onderbreken heeft gewerkt sinds hij zijn vrouw heeft leren kennen. Enkel in de laatste maanden in België heeft hij dus enkele dagen in de maand niet gewerkt, waarbij hij zonder aflaten op zoek was naar stabiel werk. De reden waarom hij niet in staat was om al zijn loonfiches voor te leggen met betrekking tot de gepresteerde jaren is eenvoudig: Tunesië en Madagaskar zijn minder georganiseerd dan België, loonfiches worden dan ook niet automatisch, zoals in België wel gebeurd, overgemaakt aan de werknemer. Mijnheer C was niet op de hoogte van de belangrijkheid van deze documenten op dat moment, en kon niet weten dat zij belang zouden hebben om een verblijfstitel voor zijn vrouw te bekomen bij het verhuizen naar zijn eigen vaderland! Hij heeft er dan ook niet aan gedacht systematisch deze loonfiches op te vragen. Het bedrijf waarvoor Mijnheer C werkzaam was in Tunesië is failliet gegaan, waardoor het voor hem onmogelijk was een duplicaat te bekomen van deze loonfiches voor de periode 2002-2011. Wat de firma in Madagaskar betreft, is het in dit land volledig ondenkbaar maanden later loonfiches te bekomen die zelfs nooit werden afgeleverd. De twee beroepsmatige activiteiten waren echter volledig regulier en legaal. Toen hij kennis nam van de beslissing en besepte dat de regelmatigheid van zijn inkomsten in vraag werd gesteld, heeft Mijnheer C gevraagd aan zijn voormalige werkgever een document gevraagd dat de regelmatigheid van zijn inkomsten kon bevestigen tussen oktober 2011 en augustus 2012 : het betreft een attest van storting van loon van 12.04.2013. Dit document is inderdaad posterieur aan de aanvraag en beslissing en kon dus niet in aanmerking genomen worden bij de behandeling van de aanvraag. Er dient echter benadrukt te worden dat de tegenpartij op geen enkel moment aanstalten heeft gemaakt bijkomende uitleg te vragen aan Mijnheer C met betrekking tot de regelmatigheid van zijn inkomsten. De tegenpartij stelde zich daarentegen tevreden met het feit dat er zeggend een gebrek aan regelmaat was in de neergelegde loonfiches, zonder de attesten van tewerkstelling in aanmerking te nemen. Als er echter twijfel of een onduidelijkheid bestaat, dient de tegenpartij bijkomende inlichtingen te vragen, zoals artikel 42 bepaalt. (De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid). Deze houding kan niet in overeenstemming gebracht worden met de algemene zorgvuldigheidsplicht, die dient voor af te gaan bij het nemen van administratieve beslissingen. Een aandachtig onderzoek van het dossier van verzoekster had de tegenpartij doen inzien dat de inkomsten van Mijnheer C enkele de laatste maanden enigszins onregelmatig waren, zij dienen echter zonder twijfel als regelmatig beschouwd te worden wat betreft het ononderbroken loon gedurende 10 jaar lang, tussen 2002 en 2012. Mijnheer C beschikt daarbij over alle nodige professionele kwalificaties om dadelijk nieuw werk te vinden. Hij heeft aangetoond bereid te zijn interim jobs aan te nemen om te vermijden langdurig zonder werk te vallen en om zijn gezin te onderhouden. De bestreden beslissing maakt een volledig verkeerde analyse van de haar voorgelegde documenten wat de toereikendheid van de inkomsten betreft. De inkomsten van Mijnheer C dienen echter in de specifieke context geplaatst te worden waarin ze ontvangen werden. De armoedegrens werd in België vastgesteld op basis van het levensniveau en de prijsindex in België. Dit kan dus niet gewoon zonder meer getransponeerd worden naar landen als Tunesië en Madagaskar! Zo kan het loon dat Mijnheer C ontving in Madagaskar en in Tunesië in België misschien beschouwd worden als zeer laag, het betreft in deze landen echter een zeer - comfortabel loon waarmee hij zonder probleem kon voorzien in het onderhoud van zijn vrouw en dochter. Wat de interimcontracten voorgelegd voor België betreft, zij bereiken de grens van 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie niet, maar de volgende elementen dienen echter in aanmerking genomen te worden:

- Het betreft interim contracten, aangenomen door Mijnheer C om te vermijden ten laste te vallen van de staat terwijl hij op zoek was naar vast werk (hetgeen hij gevonden heeft op 8.02.2013, met een maandelijks loon van 1.522,07€)
- Het loon van Mijnheer C, ondanks het feit dat het gedurende enkele maanden iets minder hoog lag, heeft hem toegelaten te blijven voorzien in de behoeften van zijn echtgenote en dochter. Deze bedragen dienen gezien worden in hun tijdelijke context, wetende dat Mijnheer eigenaar is van een huis in Diksmuide dat in 2014 volledig zal zijn afbetaald.

Met uitzondering van een korte periode juist na zijn aankomst in België, dient men dus vast te stellen dat het inkomen van Mijnheer C, indien het geplaatst wordt in haar context, toereikend is om te voorzien in de behoeften van zijn vrouw. Om deze reden heeft hij dan ook nooit beroep moeten doen op de Belgische staat, en zal dat ook niet doen in de toekomst."

2.2. De verwerende partij repliceert:

“Verzoekster voert aan dat geen rekening zou zijn gehouden met haar 'concreet voorgelegde situatie'. De bestreden beslissing zou stereotiep zijn. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou zich hebben beperkt tot een formeel onderzoek van de voorhanden zijnde inkomsten, zonder de concrete omstandigheden in acht te nemen. Verzoekster verwijst naar het feit dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar echtgenoot haar in het verleden heeft onderhouden, toen hij werkte in Tunesië en Madagascar. Haar echtgenoot is eigenaar van een huis, en zou nooit eerder beroep hebben gedaan op overheidssteun om in zijn onderhoud te voorzien. De verwerende partij laat gelden dat deze kritiek feitelijke en juridische grondslag mist. Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing wel degelijk op verzoeksters concrete situatie betrekking heeft, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris hierin ingaat op alle door verzoekster werkelijk en tijdig voorgelegde elementen. Van een stereotiepe motivering is geen sprake. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.). Verder kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij meent dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de voorgelegde arbeidsattesten. Immers blijkt uit het administratief dossier dat geen dergelijke attesten werden voorgelegd. Verzoekster heeft zich beperkt tot het voorleggen van 5 loonfiches, hetgeen correct werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Verzoekster slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich zou hebben bezondigd aan een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. Waar verzoekster nader specificceert waarom zij niet meer loonfiches kon voorleggen, en alsnog een bewijs van storting van loon voorlegt, laat de verwerende partij gelden dat dit nieuwe bewijs niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis was gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin had verzoekster nadere uitleg verschaft bij het gegeven dat zij slechts 5 loonfiches kon voorleggen. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509,29 juni 2007). In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. Waar verzoekster voorhoudt dat ten onrechte nooit bijkomende 'uitleg' werd gevraagd, laat de verwerende partij gelden dat het aan verzoekster zelf toekomt om haar aanvraag met de nodige stukken te stofferen. Verzoekster behoort te weten aan welke voorwaarden zij dient te voldoen, wanneer zij een aanvraag met het oog op gezinshereniging met een Belg indient. Verzoekster kan enkel zichzelf onzorgvuldigheid verwijten, indien zij heeft nagelaten alle nuttige informatie over te maken. De verwerende partij stelt vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoekster er niet in slaagde de regelmatigheid van de inkomsten van haar echtgenoot aan te tonen, door slechts 5 loonfiches voor te leggen, die betrekking hebben op een periode van 3 jaar. Waar verzoekster nog kritiek uit op het feit dat de inkomsten als ontoereikend werden beschouwd, zonder haar concrete situatie te beoordelen (quod certe non), laat de verwerende partij gelden dat deze kritiek geen afbreuk doet aan het hoger reeds vastgestelde onregelmatige karakter van de inkomsten van de referentiepersoon, hetgeen volstaat om de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882,24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094,17 april 1998). Ook verzoeksters concrete kritiek met betrekking tot de toereikendheid van de inkomsten kan niet worden aangenomen. Met haar beschouwingen omtrent de levensstandaard in Madagaskar en Tunesië, doet zij immers geen afbreuk aan de vaststelling dat de meest recente loonfiches onvoldoende zijn om in België een menswaardig bestaan te kunnen garanderen. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris zich daarbij niet heeft beperkt tot een onderzoek van het al dan niet bereiken van de minimumnorm gesteld in art. 40bis Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dienen de te vervoegen Belgische onderdanen aan te tonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken, om de bloedverwant in neerdalende lijn effectief ten laste te nemen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na zorgvuldig onderzoek tot de vaststelling is gekomen dat de aangebracht inkomsten ruim onvoldoende waren om een effectieve tenlasteneming van verzoekster te verzekeren: "Gezien de armoedegrens

reeds 1.000 euro bedraagt en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen dient te leven, is dit bedrag onvoldoende om te voorkomen dat beiden ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Terwijl verzoekster evenmin kan voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met vast werk dat dhr. C inmiddels heeft aangenomen. De verwerende partij kan enkel rekening houden met de gegevens die hem ter kennis worden gebracht. Dat de referentiepersoon eigenaar is van een huis, doet al evenmin afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Verzoekster geeft immers zelf aan dat dit huis nog dient te worden afbetaald, zodat niet kan worden ingezien wat de relevantie is van haar opmerking. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“(…) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt omtrent de bestaansmiddelen het volgende gesteld:

“Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat de ze noch toereikend noch regelmatig zijn. De Belgische onderdaan legt immers loonfiches voor van de maanden augustus 2009, april 2010, juni 2011, december 2011 en maart 2012. Uit de voorgelegde loonfiches kan dus onmogelijk opgemaakt worden of de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan regelmatig zijn.

Immers, over een periode van bijna 3 jaar worden slechts 5 loonfiches voorgelegd met telkens grote tussenperiodes. Dit is onvoldoende om de regelmatigheid van de bestaansmiddelen aan te tonen. Tevens zijn de meeste van de loonfiches niet recent genoeg meer om het inkomen van de Belgische partner op heden aan te tonen.

Daarnaast heeft betrokkene niet aangetoond dat zijn bestaansmiddelen toereikend zijn, de meest recente loonfiches vermelden een nettobedrag van 1000 euro per maand. Gezien de armoederisicogrens reeds 1000 euro bedraagt en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen dient te leven. is dit bedrag onvoldoende om te voorkomen dat beiden ten laste zouden vallen van de openbare overheden.”

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : « il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.»).

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen, die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Verder is het niet aan verzoekster om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 22 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC